

Του **Γιώργου Δελαστίκ**

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι από πολιτική σκοπιά, για τη Γερμανία αξίζει περισσότερο η Γαλλία μόνη της από τις υπόλοιπες 26 χώρες-μέλη της ΕΕ, όσο κυνικό κι αν ακούγεται αυτό. Ο λόγος είναι απλούστατος: ούτε Ευρωζώνη ούτε ευρωπαϊκή ολοκλήρωση μπορούν να υπάρξουν χωρίς τη Γαλλία! Όταν λοιπόν η Μαρίν Λεπέν και το Εθνικό Μέτωπο της έρχονται στις ευρωεκλογές της Κυριακής πρώτο κόμμα με 25% από... 7% που είχε στις προηγούμενες ευρωεκλογές του 2009, πριν δηλαδή από την κρίση, αυξάνοντας τις έδρες της στο Ευρωκοινοβούλιο από 3 σε... 24 (!), λογικό είναι να αντηχήσουν οι σειρήνες συναγερμού στο Βερολίνο. Το ερώτημα δεν είναι φυσικά αν οι Γάλλοι ψηφοφόροι έγιναν ξαφνικά ακροδεξιό και φασίστες. Είναι προφανές ότι δεν συνέβη αυτό. Το πραγματικό ζήτημα που θέλει απάντηση είναι γιατί το ένα τέταρτο των Γάλλων ψηφοφόρων ψήφισε το Εθνικό Μέτωπο, μόλις αυτό έκανε σημαία του το σύνθημα «Εξω η Γαλλία από το ευρώ!» και υποσχέθηκε τη διενέργεια δημοψηφίσματος για το θέμα αυτό.

Όταν ένα κόμμα με αυτό το σύνθημα βγαίνει πρώτο κόμμα, είναι αυτονόητο ότι συσπειρώνει γύρω του κοινωνικά στρώματα που ασπάζονται το σύνθημα αυτό. Αν το κόμμα αυτό ήταν αριστερό, θα μπορούσαμε να πούμε ότι συσπείρωσε γύρω του πληττόμενα από το ευρώ εργατικά, αγροτικά, φτωχότερα μικροαστικά στρώματα που το βιοτικό τους επίπεδο έχει υποβαθμιστεί λόγω του ευρώ. Επειδή όμως το Εθνικό Μέτωπο είναι δεξιό και μάλιστα ακροδεξιό κόμμα, τα πράγματα αλλάζουν. Είναι φανερό ότι η γραμμή της Λεπέν βρίσκεται απήχηση όχι μόνο στα λαϊκά στρώματα που έχουν πληγεί, αλλά και στα μεσαία στρώματα και σε εκείνα τα τμήματα της γαλλικής αστικής τάξης, εκείνους δηλαδή τους επιχειρηματίες και τα κόμματα της οικονομικής ελίτ, που είτε έχουν ήδη καταστραφεί λόγω ευρώ είτε έχουν δεχθεί ισχυρότατα πλήγματα.

Αυτοί οι κατεστραμμένοι ή βαρύτατα απειλούμενοι αστοί βρίσκονται αντικειμενικά στην ηγεσία της μετατόπισης προς τη Λεπέν, ακολουθούμενοι από εκατομμύρια θιγόμενους

ψηφοφόρους που προέρχονται από τα μεσαία και τα λαϊκά στρώματα. Αυτό είναι εμφανέστερο στην Ιταλία. Τα λαϊκά και μέρος των μεσαίων στρωμάτων που είδαν το βιοτικό τους επίπεδο να υποβαθμίζεται εξαιτίας του ευρώ εκφράστηκαν εκλογικά υπερψηφίζοντας τον Μπέπε Γκρίλο, ο οποίος πήρε πάνω από 21%. Αντιθέτως, εκείνο το τμήμα των Ιταλών επιχειρηματιών που υποφέρει λόγω του ευρώ, εκείνοι οι εκπρόσωποι των βιομηχανικών και βιοτεχνικών μεσαίων στρωμάτων υψηλής ειδίκευσης, εκείνοι οι Ιταλοί μεγαλοαγρότες και αγροτοβιομήχανοι που δεινοπαθούν με το ενιαίο νόμισμα, όπως φυσικά και δεξιά λαϊκά στρώματα, συμπεριφέρθηκαν με διαφορετικό τρόπο στις ευρωεκλογές.

Αυτοί υπερψήφισαν αφενός το κόμμα του Σίλβιο Μπερλουσκόνι (17% περίπου) και αφετέρου τη Λίγκα του Βορρά (λίγο πάνω από 6%) τοπικά στις βόρειες, άκρως ανεπτυγμένες βιομηχανικά περιοχές της Ιταλίας. Το σημαντικότερο πολιτικά φαινόμενο εδώ βρίσκεται στο ότι τόσο το κόμμα του Μπερλουσκόνι όσο και η Λίγκα του Βορρά έκαναν κυριολεκτικά στροφή 180 μοιρών και από λάτρες του ευρώ το 2009, που είχαν γίνει οι προηγούμενες ευρωεκλογές, έχουν στο μεταξύ μεταβληθεί σε φανατικούς πολέμιούς του! Από εκεί που στη Γαλλία στις προηγούμενες ευρωεκλογές είχαμε 3 όλες κι όλες έδρες στην Ευρωβουλή εχθρών του ευρώ και στην Ιταλία καμία έδρα, τώρα έχουμε... 24 στη Γαλλία και 34 στην Ιταλία -από 3 έγιναν... 58!!! Περίπου... 20πλασιάστηκαν!!! Και στη Βρετανία όμως, η οποία δεν ανήκει στην Ευρωζώνη, η πρωτιά του Κόμματος της Ανεξαρτησίας του Ηνωμένου Βασιλείου στις ευρωεκλογές ανέτρεψε εκ βάθρων τη σχέση του Λονδίνου με την ΕΕ.

Ρίχνοντας τους Συντηρητικούς στην τρίτη θέση και διαλύοντας εκλογικά τους Φιλελεύθερους που συγκυβερνούν, καταβαθαθρώνοντάς τους στην... πέμπτη (!) θέση, πιο πίσω και από τους οικολόγους, γίνονται εμφανείς δύο τάσεις. Πρώτη, η συνένωση της δυσφορίας της αγγλικής οικονομικής ελίτ για την περιθωριοποίησή της στην ΕΕ με τη δεδομένη και γνωστή εχθρότητα των βρετανικών λαϊκών στρωμάτων προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Δεύτερη, η αδυναμία διεξαγωγής δημοψηφίσματος στη Βρετανία με ερώτημα «Μέσα ή έξω από την ΕΕ», γιατί η απάντηση θα είναι σίγουρα «Εξω»!

Δημοσιεύτηκε στο "Έθνος" Πέμπτη 29/5/2014